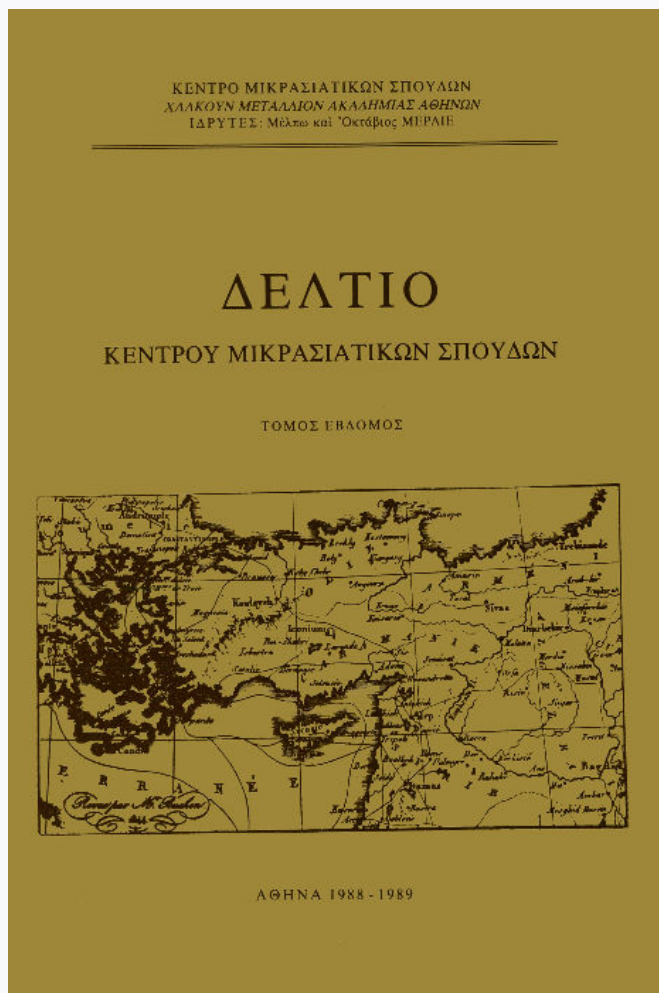

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 7 (1988)

Ο πατριάρχης Γρηγόριος ΣΤ' και η Καραμανλιδική μετάφραση της "Ορθόδοξης διδασκαλίας" του Πλάτωνος Μόσχας από τον Παΐσιο Καισαρείας

Κυριακή Μαμώνη

doi: [10.12681/deltiokms.190](https://doi.org/10.12681/deltiokms.190)

Copyright © 2015, Κυριακή Μαμώνη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μαμώνη Κ. (1988). Ο πατριάρχης Γρηγόριος ΣΤ' και η Καραμανλιδική μετάφραση της "Ορθόδοξης διδασκαλίας" του Πλάτωνος Μόσχας από τον Παΐσιο Καισαρείας. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 7, 129-140.
<https://doi.org/10.12681/deltiokms.190>

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΤ΄
ΚΑΙ Η ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΤΗΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ» ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΜΟΣΧΑΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑ΄ΣΙΟ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

Ι. ΕΝΑΣ ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1836-1846

Ἡ πρώτη πατριαρχία τοῦ Γρηγορίου ΣΤ΄ (1835-1840) συνδέεται μὲ τὴ σύντονη, ὀργανωμένη μορφή πού ἔλαβε ἡ ἀντίδραση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἰδίως προτεσταντῶν ἱεραποστόλων, μὲ τὴν ἴδρυση τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1836 τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Πνευματικῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς»¹ (στοῦ ἑξῆς, Κ.Ε.). Στὴν ὀργάνωση αὐτῆς τῆς ἀντιδράσεως ἀναφέρεται ὁ κώδικας 69 τοῦ Μουσείου Μπενάκη (πρώην Ταμείου Ἀνταλλαξίμων), πού περιλαμβάνει κυρίως τὴν ἀλληλογραφία τοῦ πατριάρχου καὶ συνοδικῶν μελῶν, τῆς Κ. Ε., καὶ τῶν διαφόρων περιφερειακῶν ἐπιτροπῶν κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 29-4-1836 ἕως 25-5-1838². Ἐνας ἄλλος κώδικας 204 τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους (πρώην Ταμείου Ἀνταλλαξίμων 320), πού μέχρι τώρα εἶχε ἐνταχθεῖ στοὺς μητροπολιτικοὺς κώδικες Καίσαρειας³, ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἕνας δεύτερος πατριαρχικὸς κώδικας τῆς Κ.Ε. στὸν ὁποῖο καταγράφονται ἡ ἀλληλογραφία τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς καὶ ἄλλα σχετιζόμενα μὲ τὴ δράση τῆς ἑγγραφα ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1836 ἕως 10-3-1839 καὶ δύο ἑγγραφα 21-3-1846, 6-5-1846.

Ὁ κώδικας ΓΑΚ 204 ἔχει διαστάσεις 37×24 ἑκατ. καὶ περιλαμβάνει ἀρι-

---

1. Πρεσβ. Γ. Δ. Μεταλληνός, *Τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν κατὰ τὸν 19^ο αἰ.* Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίᾳ, Ἀθῆναι 1977, σσ. 349 κ.ἑ.

2. Ἀπὸ τὴ μελέτῃ τοῦ κώδικα αὐτοῦ, βλ. Κ. Μамώνη, «Ἀγῶνες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τῶν μισιοναρίων», *Μνημοσύνη* 8 (1981), σσ. 179-212.

3. Σημειώματα ἀπὸ τὴ μελέτῃ κωδίκων τοῦ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων (δακτυλογραφημένα), βλ. Γ. Μαυρογαλυβίδης, Μπ. Νικηφορίδης, φάκ. τοῦ ΚΜΣ *Περιφέρεια Καίσαρειας* 2, κώδ. 320 (σήμερα ΓΑΚ 204), καὶ αὐτ. Μυρτίλος Ἀποστολίδης, *Κατάλογος* 1, σσ. 84-86. Κ. Σ. Παπαδόπουλος, «Δύο ἐξέχουσαι προσωπικότητες τῆς Σμύρνης. Οἱ διευθύνται τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης Νεοκλῆς Παπάρογλους καὶ Βενέδικτος Κωνσταντινίδης», *Μικρασιατικὰ Χρονικά* 10 (1963), σσ. 457-460.

θμημένες σελίδες 76, από τις οποίες οι σσ. 68-73 είναι λευκές. Δεν αριθμούνται τα δύο πρώτα φύλλα καθώς και άλλα 68 λευκά μετά την τελευταία αριθμημένη σ. 76. Η γραφή —με εξαίρεση τις σσ. 74-76— είναι όμοια με τη γραφή που παρουσιάζεται κατά μέγα μέρος στον κώδικα 69 του Μουσείου Μπενάκη: προέρχεται από το χέρι του ίδιου γραμματικού του Πατριαρχείου. Στάχωση δερμάτινη. Στο εξώφυλλο σέ ετικέτα με γραφή μεταγενέστερη: «Καισαρείας Έγγραφα Οίκουμεν. Πατριαρχείου 1836-1846». Σέ ανάριθμο φ. 2^ο της άρχης: «Καισαρείας». Σέ προσκεκολλημένο φ. στην εμπρόσθια στάχωση με μολύβι, πιθανότατα από τον Γ. Μαυροχαλυβίδη: «Τὸν κώδικα τὸν διέτρεξα· σπουδαῖος ἱστορικὰ μὰ δὲν ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Καπ-π[αδοκία] μας». Σέ ανάριθμο φ. 1^ο της άρχης: «Ὁ κώδικας μελετήθηκε ξανὰ ἀπὸ τὸν Γ. Μ[αυροχαλυβίδη] Γεννάρης 1858» (ἀπὸ παραδρομὴ, ἀντὶ 1958).

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα ἀπόγραφα τοῦ χειρογράφου, τὰ περισσότερα εἶναι δημοσιευμένα· ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ἔγγραφα πὺ σχετίζονται μὲ τὴν καραμανλίδικη μετάφραση τῆς «Ὁρθόδοξης Διδασκαλίας» τοῦ μητροπολίτη Πλάτωνος Μόσχας⁴ ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Καισαρείας Παῖσιο⁵.

Στὸ σύνολό τους τὰ περιεχόμενα τοῦ κώδικα ΓΑΚ 204 ἀνάγονται στὰ ἀκόλουθα ἐπὶ μέρους θέματα, πὺ ἀφοροῦν σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα ἀπὸ τὴν ὀργάνωση καὶ δράση τῆς Κ.Ε. καὶ συμπίπτουν μὲ ἀντίστοιχα θέματα διαλαμβανόμενα στὸν κώδικα 69 τοῦ Μουσείου Μπενάκη. 1. Οἱ δύο γνωστὲς πατριαρχικὲς ἐγκύκλιοι Γρηγορίου ΣΤ' πὺ ἀναφέρονται στὴν ὀργάνωση συστηματοικῆς ἀντιδράσεως τῶν ὀρθοδόξων γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ἀσκούμενου ἀπὸ μέρους τῶν ἑτεροδόξων ἱεραποστόλων προσηλυτισμοῦ⁶. 2. Ἄλ-

4. Γιὰ τὸν Πλάτωνα Μόσχας (κατὰ κόσμον Πέτρος Γκεόργκιεβιτς Λέβτσιν, 1737-1812), βλ. «ΘΗΕ» 10, στ. 434-435. Γιὰ τὶς ἑλληνικὲς μεταφράσεις τῆς κατηχήσεως, βλ. Κ. Σ. Παπαδόπουλος, *ἑ.δ.*, σ. 435 σημ. 1. Γιὰ τὴν καραμανλίδικη μετάφραση τοῦ Παΐσιου, βλ. S. Salaville-Eug. Dalleggio, *Karamanlidika...* I, 1584-1850, Athènes 1958, σσ. 262-266.

5. Ἀπὸ τὰ Φάρασα (1778-1871), ἡγούμενος στὴ μονὴ Τιμίου Προδρόμου Φλαβιανῶν ἀπὸ τὸ 1805, μητροπολίτης Καισαρείας ἀπὸ τὸ 1832 ὡς τὸ 1871, βλ. Ἀν. Μ. Λεβίδης, *Ἱστορικὸν δοκίμιον...* Ἐν Ἀθῆναις 1885, σσ. 205-215. Ἰω. Ἰωαννίδης, *Μητροπολίται Καισαρείας καὶ διάφοροι πληροφορίαι. Ἐτυπῶθη ἀδεία τοῦ Ὑψηλοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας*, Ἐν Κωνσταντινουπόλει... 1896 (μετάφραση τοῦ Χρ. Τουργοῦτη 1958 ἀπὸ τὰ καραμανλίδικα, δακτυλογραφημένο στὸ ΚΜΣ), σσ. 41-46. Ἰ. Κάλφογλου, *Ἡ μονὴ Φλαβιανῶν*, Κωνσταντινουπόλη 1898 (μετάφραση Χρ. Τουργοῦτη καὶ Γ. Μαυροχαλυβίδη ἀπὸ τὰ καραμανλίδικα, Ἰούλιος 1957, δακτυλογραφημένο στὸ ΚΜΣ), τόμ. I, σσ. 215 κ.ἑ., II, σσ. 364 κ.ἑ. Μαν. Ἰω. Γεδεῶν, *Ἀποσημειώματα χρονογράφου 1780 - 1800 - 1869 - 1913*, Ἐν Ἀθῆναις 1932, σ. 224. Φ. Δ. Ἀποστολόπουλος, «Τρία ἔγγραφα τοῦ κώδικα Ταβλουσοῦν τῆς Καππαδοκίας: I αὐτοκρατορικὸ βεράτι καὶ 2 ἐπιστολὲς τοῦ Παΐσιου, μητροπολίτη Καισαρείας», *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν* 1 (1977), σσ. 220-223, 229-239.

6. *Εἰδοποιήσις περὶ συντάσεως Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησιαστικῆς τε καὶ Πνευματικῆς· ὁριστικὴ τῶν χρῆδιν ἐκάστου τῶν τῆς Ἐπιτροπῆς μελῶν καὶ παραινετικὴ εἰς πάντας τοὺς ἡμέτερούς*

ληλογραφία τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς συνόδου, τῆς Κ.Ε., τοῦ Παΐσιου Kaisareias, τοῦ μεγάλου πρωτοσυγγέλλου Ἀθανασίου καὶ τοῦ ἱερομονάχου Λεοντίου σχετικὰ μὲ τὴν ἔγκριση τῆς καραμανλίδικης μεταφράσεως τῆς «Ὁρθόδοξης Διδασκαλίας» τοῦ Πλάτωνος Μόσχας ἀπὸ τὸν Παῖσιο⁷. 3. Ἀναφορὲς δύο ἐπιφανῶν διδασκάλων τῆς Σμύρνης: α' τοῦ ἱεροδιακόνου Νεοκλῆ Παπάζογλου πρὸς τὸν πατριάρχη, μὲ αἴτημα, μετὰ τὴ «λιποταξία» του ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ σώματος, τὴν ἄδεια νὰ συνάψει γάμο, καὶ β' τοῦ Βενεδίκτου Κωνσταντινίδου, μέλους τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς Σμύρνης, πρὸς τὴν Κ.Ε., μὲ θέμα τὴν ἔγκριση κατηχητικοῦ συγγράμματός του. — Ἀντίστοιχες ἀπαντήσεις καὶ στὶς δύο ἐπιστολές⁸. 4. Ἐπιστολὲς καὶ ἀποσπάσματα σχετιζόμενα

ὁρθόδοξους εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ εὐπείθειαν τῶν ἐν αὐτῇ διαφορῶν διατάξεων (σσ. 1-7, Φεβρουάριος 1836). Δημοσιεύθηκε στὸ περ. *Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ*, Σύγγραμμα περιοδικὸν θεολογικόν, ἠθικόν, ἱστορικόν, ὑπὸ Γερμανοῦ ἱεροκήρυκος, Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀνδρέου Κορομηλά I (1836), σσ. 69-87. Αὐτοτελὴς ἐκδόση (Κωνσταντινούπολη 1836), βλ. Δ.Σ. Γκίνης -Β.Γ. Μέζας, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1800-1863*, Α' 1800-1839, σ. 386, ἀρ. 2639. — Ἀτίτλη περικοπὴ μὲ θέμα δὴγίεες τῆς Κ.Ε. πρὸς τοὺς κατὰ τόπους μητροπολίτες γιὰ τὴν παράδοσιν ἢ καταστροφὴν βιβλίων ποὺ θεωροῦνται κακόδοξα (σ. 7, Δεκέμβριος 1836). — *Ἐγκύκλιος ἐκκλησιαστικὴ καὶ συνοδικὴ ἐπιστολὴ, ΠαραINETIKῇ πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξους εἰς ἀποφυγὴν τῶν ἐπιπολαουσῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν ἐκδοθεῖσα καὶ διακηρυχθεῖσα παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Θεοτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Γρηγορίου ΣΤ'* καὶ τῆς περὶ αὐτὸν *Ἱερᾶς Συνόδου*, Ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὰ Πατριαρχεῖα παρὰ Ἀ. Ἀργυράμωφ σωλξ' (σσ. 8-22). Αὐτοτελεῖς ἐκδόσεις (1836-1837), βλ. Δ.Σ. Γκίνης -Β.Γ. Μέζας, *ἔ.δ.*, σ. 386, ἀρ. 2635, καὶ σ. 405, ἀρ. 2776. Ἀνατυπώσεις καὶ μεταφράσεις, βλ. Κ. Μαμόνη, *ἔ.δ.*, σ. 182 σημ. 3.

7. Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου γέροντος *Καισαρείας πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα καὶ πρὸς τὴν Ἀγίαν Σύνοδον* (σ. 23, 24-4-1838). — *Περικοπὴ ἐκ τοῦ γράμματος πρὸς τὸν μέγαν πρωτοσύγκελλον Ἀθανάσιον σταλέντος παρὰ τοῦ ἁγίου γέροντος Καισαρείας κὺρ Παΐσιου* (σσ. 23-24, χωρὶς ἡμερομηνία). — *Διαταγὴ τοῦ Παναγιωτάτου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ὅπως διελθοῦσα τὴν τοῦ ἁγίου Καισαρείας μετάφρασιν τῆς κατηχήσεως τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ τουρκικόν καὶ ἐκκύψασα ἐπιμελῶς ἀπάντησιν πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα* (σ. 24. Τὸ κείμενο λείπει). — «Ἀπάντησις τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὸν Παναγιώτατον καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον» (σσ. 25-26, χωρὶς ἡμερομηνία). Δημοσίευση μὲ ἐλάχιστες ἀλλαγές καὶ ἡμερομηνία 4-6-1838, Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1889, σσ. 283-286. — «Τοῦ Παναγιωτάτου πρὸς τὸν ἅγιον Καισαρείας» (σσ. 27-28, 10-4-1838). Δημοσίευση μὲ ἡμερομηνία 12-6-1838 καὶ προσθήκη ὀνομάτων συνοδικῶν μελῶν: Μαν. Ἰω. Γεδεών, *ἔ.δ.*, σσ. 280-283. — *Τοῦ γέροντος Καισαρείας πρὸς τὴν Παναγιότητα του* (σσ. 28-30, 30-6-1838). — *Ἐτερον γράμμα τοῦ ἁγίου Καισαρείας πρὸς τὸν Λεόντιον* (σ. 31, 30-7-1838). — *Διαταγὴ τοῦ Παναγιωτάτου πρὸς τὸν Λεόντιον* (σ. 31, Αὐγούστος 1838). — *Ἀπάντησις τῆς Ἐπιτροπῆς τῇ ὑμετέρᾳ πανοσιῶφι καὶ προσκυνητῇ ἡμῖν Αὐτοῦ Παναγιότητι καὶ τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ* (σ. 32, χωρὶς ἡμερομηνία).

8. «Ἐπιστολὴ Βενεδίκτου Κωνσταντινίδου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν» (σσ. 32-33, 29-7-1838). Δημοσίευση: Κ.Σ. Παπαδόπουλος, *ἔ.δ.*, σσ. 450-453. — «Ἐτέρᾳ τοῦ αὐτοῦ» (σσ. 33-34, 27-8-1838). Δημοσίευση: Κ.Σ. Παπαδόπουλος, *ἔ.δ.*, σ. 453. — «Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς αὐτόν» (σ. 34, Σεπτέμβριος 1838). Δημοσίευση: Κ.Σ. Παπαδόπουλος, *ἔ.δ.*, σσ. 454-456. — «Γράμμα λιποτάκτου τινὸς ἀπὸ ἱεροδιακόνων πρὸς τὸν πατριάρχη» (σ. 38, 17-9-1838. Ὑπογραφὴ Νεοκλῆ Παπάζογλου). Δημοσίευση: Κ. Σ. Παπαδόπουλος, *ἔ.δ.*, σσ. 446-448. — «Ἐπιστολὴ πατριαρχικὴ πρὸς τὸν Σμύρνης πρὸς ἀπάντησιν τῶν προβαλλομένων ἐν τῷ ἀνωτέρῳ γράμματι» (σσ. 38-39, 1838). Δημοσίευση: Κ.Σ. Παπαδόπουλος, *ἔ.δ.*, σσ. 448-450.

μέ την Ἐκκλησία τῆς Ἐπτανήσου στὰ χρόνια τῆς πρώτης πατριαρχίας τοῦ Γρηγορίου ΣΤ΄ καὶ εἰδικότερα μέ τὸ «Περὶ συνοικεσίων» ζήτημα ποῦ ἀνέκυψε μέ νομοσχέδιο τοῦ Ἰονίου κράτους. — Ἐγκύκλιος Γρηγορίου ΣΤ΄ κατὰ τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς⁹. 5. Καθορισμός, σύμφωνα μέ τὸν διοργανισμό τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς μεθόδου («ἐλευθέρα ἀνάγνωσις τῶν κοινῶν γραμμάτων») καὶ τῆς διδασκαλίας στὰ «ἐλληνικὰ σχολεῖα» («ἐντεχνος τῆς γραμματικῆς διδασκαλία»)¹⁰. 6. Διαμαρτύρηση τῆς Κ.Ε. πρὸς τὸν πατριάρχη γιὰ τὴν ἀλλοίωση τοῦ κειμένου καὶ τὴν κακὴ ἐκτύπωση τῆς ἐκδόσεως τῶν Μηναιῶν ἀπὸ τὸν Ἀ. Κορομηλά¹¹.

II. Ο ΠΑΤΨΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΡΚΟΦΩΝΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ

Ἡ ποιμαντορία τοῦ Παΐσιου σὲ ἐπαρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ποῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τῆς γλώσσας, ἀντιμετώπιζε καὶ τὸν κίνδυνο τῆς

9. «Ἐπιστολὴ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἰονικῆς Ἐπτανήσου» (σσ. 34-37, Αὐγούστος 1838). Δημοσίευση: *Πρακτικά τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας περὶ βαθμολογίας τῶν συνοικεσίων...* Ἡδὴ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Γρηγορίου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, κατὰ τὰ Πατριαρχεῖα αὐθ', παρὰ Ἀ. καὶ Θ. Ἀργυράμωφ, σσ. 163-179. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 292-306 (Νοέμβριος 1838). — «Ἡ ἐπομένη πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ συνοδεύει τὴν ἀνωτέραν» (σσ. 37-38, 1838). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 180-181. — «Ἡ ἀνυπόγραφος ἀναφορὰ τοῦ Ἰονίου κράτους περὶ τοῦ Νομοσχεδίου τῶν συνοικεσίων» (σσ. 39-40). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 1-6. Γ. Α. Ράλλης καὶ Μ. Ποτλῆς, *Σύνταγμα τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων...* τόμ. 5, Ἀθήνησιν 1855, σημ. 1. — «Ἀπόσπασμα τοῦ Νομοσχεδίου Πολιτικοῦ Κώδικος διὰ τὸ ἐνωμένον Ἰόνιον κράτος. Τίτλος ε΄» (σσ. 40-50). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 7-55. — «Ἀπόδειξις πατριαρχικὴ πρὸς τὴν Κεντρικὴν Πνευματικὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἀκριβὴ θεωρίαν καὶ νόμιμον ἐπὶ κρισίν τοῦ ἀνωτέρου Νομοσχεδίου καὶ τῶν προβαλλομένων παρὰ τῶν Ἰονικῶν Ἐπτανησίων περὶ τῆς συγκαταβάσεως τῆς ἐν τοῖς γάμοις βαθμολογίας» (σ. 50, Σεπτέμβριος 1838). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 56-58. — «Ἀπάντησις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὸν Παναγιώτατον καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον περὶ τῆς ἀνυπογράφου ἀναφορᾶς καὶ Νομοσχεδίου τοῦ Ἰονίου κράτους» (σσ. 51-61, 17-10-1838). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 59-130. — «Ἐπιστολὴ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ πρὸς τοὺς Ἐπτανησίους περὶ βαθμολογίας τῶν συνοικεσίων καὶ τοῦ Νομοσχεδίου» (σσ. 62-64, 1838). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 131-150. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 306-322. — «Τόμος περὶ συνοικεσίων» (σσ. 64-66, 10-2-1839). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 151-162. Γ. Α. Ράλλης καὶ Μ. Ποτλῆς, *ἑ.ἀ.*, τόμ. 5, σσ. 164-176. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Α', Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1888, σσ. 370-380. Κατὰ τὸν Γεδεὼν ἐκδόθηκε καὶ σὲ ἰδιαιτέρο φυλλάδιο τὸ 1839. — «Ἐγκύκλιος πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ ἐπιστολὴ» (σσ. 66-67, 10-3-1839). Δημοσίευση: *Πρακτικά ἑ.ἀ.*, σσ. 182-188. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 287-292 (μέ ἡμερομηνία 1-3-1839). — Βλ. καὶ γενικά, Χρυσόστομος Α. Παπαδόπουλος, «Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ΣΤ΄ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐπτανήσου», *Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσός*, Ἐπετηρὶς 13 (1917), σσ. 117-153.

10. Ἀτίτλο. Ὑπογράφουν τὰ μέλη τῆς Κ.Ε. (σ. 74, 6-5-1846).

11. Ἀτίτλο. Ὑπογράφουν τὰ μέλη τῆς Κ.Ε. (σσ. 75-76, 21-3-1846).

υποταγής στην έτεροδοξία, θεωρήθηκε από το Πατριαρχείο ιδιαίτερα σημαντική. Ἡ Κ.Ε. τὸν ἀπεκάλεσε «*ἄλλον Παῦλον*»¹². Οἱ ξένοι ἱεραπόστολοι, ἄλλοτε φανερά καὶ ἄλλοτε μὲ δολιεύσεις, προσπαθοῦσαν νὰ πλῆξουν τὴν ὀρθότητα καὶ ἀκεραιότητα «*τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ παραδόσεων*»¹³. «*Ἡ ἐπιρροή τῆς ἐπιβουλῆς*» στὴν ἐπαρχία Καισάρειας προερχόταν κυρίως ἀπὸ τὴ Σμύρνη¹⁴. Μορφωμένοι κληρικοὶ δὲν ὑπῆρχαν γιὰ νὰ διαφωτίσουν τὰ πλήθη· ἀντίθετα, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀπαιδευσία ἦταν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ κλήρου. Ἡ πλειονότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἦταν τουρκόφωνη. Ἐλάχιστοι γινώριζαν τὴν ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν παρεφθαρμένη· ἀκόμη καὶ ἡ γνώση τῆς τουρκικῆς ἦταν ἀτελέστατη. Σχολεῖα ἀκατάρτιστα, ἑλλειψη προσαρμογῆς καὶ ὁμοφωνίας τῶν διδασκάλων μὲ τὰ ἦθη τῶν κατοίκων, ἀπροθυμία νὰ γεφυρωθεῖ τὸ χάσμα, ἑλλειψη σταθερῶν μεθόδων διδασκαλίας, ἀπέκλειαν κάθε δυνατότητα γιὰ τὴν προώθηση τῆς παιδείας¹⁵.

Τὸ πρῶτο βῆμα τοῦ Παΐσιου ἦταν νὰ μεταφράσει στὰ τουρκικὰ καὶ νὰ διαβάσει στὸ ποίμνιό του ἐγκυκλίους ποὺ ἀπέστειλε ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ΣΤ΄ πρὸς ὅλες τὶς ἐπαρχίες, ὄχι μόνον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν θρόνων¹⁶.

Γενικά ὁ Γρηγόριος ΣΤ΄ πίστευε καὶ διακήρυττε ὅτι ἡ μετάφραση τῶν Γραφῶν εἶναι ἀντίθετη «*τοῦ φρονήματος καὶ τῆς γνώμης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*»¹⁷. Ἐτσι δὲν ἦταν δυνατό νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν ἰδέα τῆς μεταφράσεως κειμένων τῆς Γραφῆς στὴν τουρκικὴ γλῶσσα, ἰδέα στὴν ὁποία ἀπέβλεπε μὲ θέρμη ὁ Παΐσιος¹⁸. Μεταφράσεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶχαν ἤδη κυκλοφορηθεῖ στὴν ἐπαρχία του· κυρίως ἡ Βιβλικὴ Ἐταιρία τοῦ Λονδίνου στὴν ἐκδοτικὴ τῆς δραστηριότητά εἶχε περιλάβει καὶ τὴν ἐκδοση μεταφράσεων τῆς Βίβλου στὴν τουρκικὴ¹⁹. Στὴν περιφέρεια Καισάρειας ἡ σχετικὴ προμήθεια γινόταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴ Σμύρνη²⁰.

12. Κώδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 75^ι, 14-6-1837.

13. Κώδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 69^ν, 1-7-1837.

14. Δύο διδάσκαλοι ἀπὸ τὸ Ἐντουρλούκ, ὁ Ἰσαὰκ Γιατζόγλους καὶ ὁ Γεώργιος Καρλόγλους, ἀναφέρονται ὅτι πρωτοστάτησαν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ στὴν ἐπαρχία Καισάρειας, κώδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 45^ν, 24-2-1837. Ὡστόσο καὶ οἱ δύο ἀναφέρονται στὸν πίνακα τῶν συνδρομητῶν στὴν τυπωμένη τουρκικὴ μετάφραση τοῦ Παΐσιου, ΤΟΓΡΟΥ ΤΑΝΙΓ'Ν ΤΑΛΙΜΙ... 1839 (σὲ ἀνάρτιση σελίδα στὸ τέλος τοῦ βιβλίου).

15. Ἰ. Κάλφογλου, ἔ.δ., τόμ. Ι, σσ. 126 κ.ε.

16. Πρβλ. Κώδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 46^τ, 5-4-1837, φ. 47, 5-4-1837, φ. 86^ν, 5-8-1837.

17. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 289-290.

18. Πρβλ. Κώδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 87^τ, 3-9-1837. Κ. Μαμώνη, ἔ.δ., σσ. 191-192.

19. Richard Clogg, «Notes in some Karamanli books printed before 1850...», *Μικρασιατικά Χρονικά* 13 (1967), σσ. 521-563.

20. Κώδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 44^ν, 24-2-1837. Αὐτ., φ. 46^τ, 5-4-1837.

Ὁ ζήλος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Παῖσιος ἐνστερνίσθηκε τὸ νόημα τῶν ἀπαγορευτικῶν, γιὰ τὴ διακίνηση τοῦ μισιοναρικοῦ ἐντύπου, διακηρύξεων τοῦ Γρηγορίου ΣΤ' τὸν ὀδήγησε στὴν ἀπόφαση νὰ ἀναλάβει ὁ ἴδιος μιὰ σύντομη συγγραφικὴ δράση. Δὲν ἤθελε νὰ χάσει χρόνο. Κάλεσε τοὺς τουρκόφωνους συνεπαρχιώτες του, μετὰ ἀπὸ ἐπίμονη παράκλησή τους, νὰ παραδώσουν τὰ καραμανλίδικα ἀντίτυπα τῆς Καινῆς Διαθήκης ποὺ κατεῖχαν, γιὰ νὰ διορθώσει ἐνδεχόμενα λάθη τους καὶ νὰ ἐπιστρέψει ἔπειτα τὰ βιβλία στοὺς κατόχους τους²¹. Τὸ πράγμα δὲν εἶναι ἄξιο ἀπορίας σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ χρονικὴ περίοδο, κατὰ τὴν ὁποία ἡ κυκλοφορία χειρογράφων βιβλίων ποὺ διασφάλιζαν τὸ δόγμα μποροῦσε νὰ ὑποκαταστήσει τὸ δογματικὰ ἀμφισβητούμενο ἔντυπο²². Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν πραγματώθηκε ἢ σὲ ποιά κλίμακα πραγματώθηκε ἡ πρόταση τοῦ Παΐσιου γιὰ τὴ διόρθωση ἤδη τυπωμένων κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι γιὰ τὴν πνευματικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν τουρκοφώνων τῆς ἐπαρχίας του στράφηκε σὲ δύο δόκιμα κατηχητικά ἔργα, τὰ ὁποία καὶ μετέφρασε στὴν τουρκικὴ. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτά, τὸ «Ταμεῖον Ὁρθοδοξίας» τοῦ Θεοφίλου Καμπανίας, ἀναθεωρημένο ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιο Πάριο, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, δὲν τυπώθηκε σὲ μετάφραση Παΐσιου²³. Τὸ δεῦτερο εἶναι ἡ «Ὁρθόδοξη Διδασκαλία» ἢ «Ἐπιτομὴ Χριστιανικῆ Θεολογίας», ποὺ συνέθεσε τὸ 1765 ὁ ἱερομόναχος, μετέπειτα ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ τέλος μητροπολίτης Μόσχας, Πλάτων. Τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Πλάτων τὸ εἶχε συνθέσει γιὰ τὸν διάδοχο τότε τοῦ ρωσικοῦ θρόνου Παῦλο, μετέπειτα τσάρο Παῦλο Α' (1796-1801). Ἡ κατήχηση τοῦ Πλάτωνος δὲν ἔθεωρεῖτο μόνον ἀνάγνωσμα ἐπωφελέστατο γιὰ κάθε ὀρθόδοξο, ἀλλὰ καὶ κατάλληλο νὰ εἰσαχθεῖ, ἄλλοτε αὐτοῦσιο, ἄλλοτε μεταπλασμένο (ἐπιτομές, διαμόρφωση σὲ ἐρωταποκρίσεις), γιὰ τὴν ἐκπαίδευση ὅλων τῶν βαθμίδων²⁴. Πολλὲς εἶναι οἱ μεταφράσεις του σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες. Ὁ Παῖσιος ἔκρινε ὅτι ἦταν ἀναγκαῖα ἡ μετάφραση αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς κατηχητικῆς συγγραφῆς τοῦ Πλάτωνος γιὰ τὸ ποίμνιό του, στὸ πνευμα-

21. Κῶδ. 69 Μουσείου Μπενάκη, φ. 45^ν, 24-2-1837, φ. 86, 1-8-1837, φ. 87^ρ, 10-9-1837.

22. Κ. Θ. Δημαράς, «Γύρω σὲ μιὰ κατήχηση, Κοραῆς καὶ Κωνσταντίνος Τυπάλδος. Ἀθισαύριστα κείμενα», *Κερκυραϊκά Χρονικά*, Δ' Πανότιο Συνέδριο. Πρακτικά: τόμος Β', Κέρκυρα, 26 (1982), σ. 186.

23. Κ. Μамώνη, *ἑ.δ.*, σ. 192. Κακῶς ἀποδόθηκε στὸν Παῖσιο Καισαρείας ἡ τουρκικὴ μετάφραση τοῦ ἔργου *Βιβλίον ψυχοφελέστατον* τοῦ Νικοδήμου Ἀγιορείτου (Κωνσταντινούπολη 1835), βλ. Φ. Δ. Ἀποστολόπουλος, *ἑ.δ.*, σ. 223 σημ. 18. Ἡ μετάφραση αὐτὴ εἶναι ἔργο τοῦ Παΐσιου ἀπὸ τὸ Ἐρκιλέτι, βλ. περιγραφή: S. Salaville - E. Dalleggio, *ἑ.δ.*, σσ. 214-215. Αὐτ., στὸ εὐρετήριο, ταυτίζονται οἱ δύο Παῖσιοι, ἀπὸ ὅπου εἶναι φανερό ὅτι παρασύρθηκε ὁ Φ.Δ. Ἀποστολόπουλος. Ἡ ταύτιση δὲν εἶναι ὀρθή γιὰ δύο λόγους: α) Ὁ Παῖσιος Καισαρείας εἶχε γεννηθεῖ στὰ Φάρασα καὶ β) τὸ 1835 ἦταν ἤδη μητροπολίτης καὶ θὰ ὑπέγραφε ὡς μητροπολίτης, ὅπως στὴ μετάφραση τοῦ Πλάτωνος.

24. Β.Δ. Καλλίφων, *Ἐκκλησιαστικά ἢ Ἐκκλησιαστικὸν Δελτίον*, Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1867, σσ. 19-20.

τικό και ιδίως λεκτικό επίπεδο του οποίου προσπάθησε να προσαρμόσει το πρωτότυπο κείμενο· έτσι επέφερε κάποιες μεταβολές, όπως απλουστεύσεις, προσθαφαιρέσεις, για να το καταστήσει πιο εύληπτο. Οι δύο πρόλογοι της τυπωμένης μεταφράσεως του Παΐσιου, πρὸς τὸν πατριάρχη Γρηγόριο ΣΤ΄ και πρὸς τὸν ἀναγνώστη, ἀναφέρονται κυρίως στὴν ἀνάγκη νὰ ἐνδυναμωθεῖ τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα στὴν ἐπαρχία του, καὶ στίς προσωπικὲς του προσπάθειες ἐπὶ τριάντα πέντε χρόνια γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ²⁵.

III. ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Στὸν κώδικα 204 καταγράφονται ἑγγραφα, τὰ ὁποῖα διασώζουν ἐνδιαφέρουσες φάσεις ἀπὸ τὴ διαδικασία γιὰ τὴν ἔγκριση τῆς μεταφράσεως κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ὀρίζεται ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ τοῦ χειρογράφου στὴν κρίση τῆς Κ.Ε. (24-4-1838) ὡς τὴν τελικὴ πατριαρχικὴ συγκατάνευση καὶ τὴν ἐκτύπωσή του (30-8-1839)²⁶. Ἀρχικὰ ὁ Παῖσιος, σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν πατριάρχη καὶ τὴ σύνοδο, ζητώντας οἰκονομικὴ ἐνίσχυση, μὲ τὴν ἑγγραφή συνδρομητῶν, γιὰ νὰ προωθήσει τὴν ἔκδοση, ἐπεξηγεῖ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἀνέλαβε τὴ μετάφραση κατηχητικοῦ ἔργου: ἐπειδὴ οἱ τουρκόφωνοι ὁμογενεῖς λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ δὲν εἶχαν στὴν καθομιλουμένη ὀθωμανικὴ γλῶσσα «*κανὲν σύγγραμμα περιεκτικὸν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς προόδου τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν ἐρμηνειῶν τῶν ἱερῶν αὐτῆ[ς] μυστηρίων καὶ τοῦ θείου νόμου καὶ τῶν ἐντολῶν εὐρίσκονται εἰς ἓν χάος ἐσφαλμένων ἰδεῶν καὶ προλήψεων καὶ εἰς μέγιστον βαθμὸν τῆς κακοηθείας τε καὶ δεισιδαιμονίας...*»²⁷. Θεωρεῖ ἔργο τῆς θείας πρόνοιας τὴ διάσωση τοῦ χριστιανισμοῦ στοὺς τουρκογλώσσους αὐτοὺς. Πολλοὶ ὅμως, γράφει, «*ἐστερημένοι τῆς ἀληθοῦς γνώσεως τῆς ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως... ζῶσιν ἢ ὡς ἄλογα ζῶα ἢ ὡς ἄθρησκοι καὶ οὕτω δυστυχοῦντες κατ' ἄμφω ἀπόλλυνται*». Σύμφωνα μὲ τὴ διαπίστωση προκρίτων «*ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν*» ποὺ ἐπισκέφθηκαν πρὶν μερικὰ χρόνια διάφορες μικρασιατικὲς ἐπαρχίες, ἡ ἄγνοια τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐρμηνειῶν τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας ἦταν σ' αὐτοὺς πρόξενος δυστυχίας. Ἔτσι θεώρησε χρέος του τὴ μεταφορὰ «*εἰς τὴν συνήθη αὐτοῖς διάλεκτον*» τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου²⁸. Σὲ

25. S. Salaville - E. Dalleggio, *ἑ.δ.*, σσ. 263-266.

26. Δίνεται ἡ ἡμερομηνία ἔγκρίσεως ποὺ ἀναφέρεται στὴν τυπωμένη μετάφραση τοῦ Παΐσιου, ΤΟΓΡΟΥ ΤΑΝΙΓΝ ΤΑΛΙΜΙ... 1839, σ. β', ἐπειδὴ ἡ τελικὴ ἔγκριση στὸ χειρόγραφο (σ. 32) εἶναι ἀχρονολόγητη. Βλ. καὶ Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Πατριαρχικαὶ ἐφημερίδες...*, Ἐν Ἀθήναις 1936, σ. 409.

27. Κώδ. ΓΑΚ 204, σ. 23, 24-4-1838.

28. *Αὐτ.*

ἐπιστολή του πρὸς τὸν μέγα πρωτοσύγκελλο Ἀθανάσιο ἐκθέτει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐργάσθηκε. Σχετικά μὲ τὶς μεταβολὲς ποὺ ἐπέφερε, ἀναφέρει ὅτι παρέλειψε τὶς ὑποσημειώσεις, οἱ ὁποῖες, ὅπως καὶ τὰ προλεγόμενα, δὲν ὑπῆρχαν στὸ πρωτότυπο σὲ ρωσικὴ γλῶσσα κείμενο, ἀλλὰ εἶχαν προστεθεῖ ἀπὸ μεταγενέστερους μεταφραστὲς ἢ ἐκδότες. Πολλές, γράφει, ἦταν οἱ ἐπεμβάσεις του στὰ προλεγόμενα, ποὺ δὲν παρέβλαπταν ὅμως «τὸν νοῦν τῆς ὕλης», ἐλάχιστες δέ, καὶ σὲ μερικὰ μόνο σημεῖα, στὸ κείμενο²⁹. Δὲν παρεξέκλινε ἀπὸ τὰ νοήματα ἀλλὰ ἀπέβλεπε «εἰς μόνον τὸ εὐληπτον καὶ εὐγνωστον» αὐτῶν καὶ ἐξέφραζε τέλος τὴν ἐπιθυμία νὰ τυπωθεῖ ἡ μετάφραση ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἔγραψε «χωρὶς νὰ βάλλῃ κάλαμον ἄλλος τις εἰς κανὲν μέρος αὐτῆς»³⁰.

Τὸ χειρόγραφο ὅμως ἔπρεπε νὰ περάσει ἀπὸ τὸν ἑλεγκο τῆς Κ.Ε., ἡ ὁποία διατάχθηκε ἀπὸ τὸν πατριάρχη νὰ προχωρήσει στὸ ἔργο της³¹. Πράγματι ἡ Κ.Ε., μὲ τὴ συνεργασία τῶν τουρκομαθῶν ιεροδιδασκάλων Λεοντίου, Ἰωσήφ καὶ Σωφρονίου, συνέταξε σχετικὴ ἀναφορά καὶ τὴν ὑπέβαλε στὸν πατριάρχη³². Οἱ τρεῖς ιεροδιδασκαλοὶ πρῶτα μετέφρασαν στὴ νεοελληνικὴ ὁ καθένας χωριστὰ τὰ ἴδια ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ καραμανλίδικο κείμενο τοῦ Παϊσίου καὶ ὕστερα τὰ συνέκριναν γιὰ νὰ δοῦν ἂν εἶναι σύμφωνα μεταξὺ τους. Μετὰ τὴ διαπίστωση ὅτι τὰ ἀποσπάσματα πράγματι συμφωνοῦσαν μεταξὺ τους καὶ ἐπομένως «πιστῶς μετεφράσθησαν», προχώρησαν καὶ στὴν παραβολὴ μὲ τὸ κείμενο τοῦ Πλάτωνος³³ (σὲ ἑλληνικὴ μετάφραση, ὅπως ἀναφέρεται ρητὰ, τοῦ Κωνσταντίου τοῦ ἀπὸ Σιναίου)³⁴. Μὲ τὴν παραβολὴ

29. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 23. Γιὰ τὸν Ἀθανάσιο, βλ. Ἀν. Μ. Λεβίδης, *Πραγματεία περὶ πολιτισμοῦ... Ζινζίντερε 1899* (δακτυλογραφημένο στὸ ΚΜΣ), σσ. 185-186.

30. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σσ. 23-24.

31. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 24.

32. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σσ. 25-26. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις... Β'*, σσ. 283-286. Γιὰ τὸν Λεόντιο, βλ. Μαν. Ἰω. Γεδεών, «Λεόντιος ὁ Καισαρεύς», *Μικρασιατικὰ Χρονικά* 1 (1938), σσ. 63-71. Κ.Σ. Παπαδόπουλος, *ἑ.δ.*, σ. 456. Εἶναι διαφορετικὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸν Λεόντιο ποὺ εἶχε ἰδρύσει στὴ μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τυπογραφεῖο, βλ. Ἰ. Κάλφογλου, *ἑ.δ.*, II, σσ. 382-383. Ὁ Ἰωσήφ πιθανὸν νὰ εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, βλ. S. Salaville - E. Dalleggio, *ἑ.δ.*, σ. 291. Γιὰ τὸν Σωφρόνιο [Χατζή-Ἀσλάνογλου], βλ. Σ. Ἀ. Χουδαβερδόγλου - Θεόδοτος, «Ἡ τουρκόφωνος ἑλληνικὴ φιλολογία, 1453-1924», *Ἑπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν* 7 (1930), σ. 303, σημ. 2. Ἐκδόσεις μεταφράσεων σὲ τουρκικὴ γλῶσσα τοῦ Σωφρονίου, βλ. S. Salaville - E. Dalleggio, *ἑ.δ.*, σσ. 233-235, 236-239. Evangelia Balta, *Karamanlidika Additions (1584-1900)*. *Bibliographie analytique*, Athènes 1987, σσ. 17-18.

33. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 25. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις... Β'*, σσ. 283-285.

34. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις... Β'*, σ. 284. Εἶναι μάλλον βέβαιο ὅτι τὴν ἴδια ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ Κωνσταντίου χρησιμοποίησε καὶ ὁ Παῖσιος. Στὴν ἀπάντησή τῆς Κ.Ε. πρὸς τὸν πατριάρχη γράφεται ὅτι ἡ μετάφραση τοῦ Παϊσίου στὴν τουρκικὴ ἔγινε «ἀπὸ τῆς τρίτης ἐκδόσεως τῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως τοῦ δοιδίμου Πλάτωνος Μόσχας τῆς ἐν τῇ Πατριαρχείῳ τυπογραφείῳ τυπωθείσης» (Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 32). Αὐτὴ ἡ τρίτη ἐκδοσὴ πρέπει, νομίζω,

αυτή ἀποδεικνυόταν ὅτι «ἡ εἰς τὸ τουρκικὸν γενομένη μετάφρασις παρὰ τοῦ ἁγίου Καισαρείας δὲν εἶναι πολλαχῶς σύμφωνος μὲ τὸν συγγραφέα Πλάτων»³⁵. ἔτσι, κατὰ τὴν Κ.Ε., δὲν μπορούσε νὰ ὀνομασθεῖ οὔτε μετάφραση οὔτε παράφραση. Ὅρισμένα χωρία ἀπομακρύνονταν «ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν πραγμάτων» γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνεи νέα ἐπεξεργασία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Παῖσιο καὶ νὰ ἐπιθεωρηθεῖ πάλι ἀπὸ ἄνδρες ἐμπειροὺς στὴν τουρκικὴ γλῶσσα καὶ στὰ ἐκκλησιαστικά³⁶.

Ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς κριτικῆς ποὺ διατύπωσε ἡ Κ.Ε., ὁ Γρηγόριος ἔγραψε πρὸς τὸν Παῖσιο. Δὲν ἀρνεῖται ὅτι ἡ μετάφραση ἦταν ἀναγκαία γιὰ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους γενικὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλὰ δὲν ἦταν παραδεκτὴ, ἐφόσον δὲν ἀποτελοῦσε πιστὴ ἀπόδοση τοῦ πρωτοτύπου³⁷. Σὲ ἀπάντηση πρὸς τὸν πατριάρχη ὁ Παῖσιος ἐκφράζει τὴ λύπη του γιὰ τὴν ἀναβολὴ τῆς ἐκδόσεως καὶ διευκρινίζει ὅτι ἡ μετάφραση ἦταν σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς γνώσεις τῶν τουρκογλῶσσων ὁμογενῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Παραδέχεται ὅτι «κατὰ μόνους τοὺς κανόνας τῆς μεταφράσεως καὶ παραφράσεως» ἔχουν δίκαιο οἱ διδάσκαλοι ποὺ ἀνέλαβαν «τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἐπικρίσιν τοῦ ποῦ μὲν μεταφρασθέντος, ποῦ δὲ ἐρانیσθέντος» μεταφραστικοῦ τοῦ ἔργου. Ἀποφαίνεται δὲ κατηγορηματικά: «καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οὕτως ἤθελον μορφώσει τὸ βιβλίον τοῦτο, παραβάντες ὅλους τοὺς κανόνας, ἂν ἐγνώριζον τὸ πνεῦμα καὶ τὸν βαθμὸν τῆς γνώσεως τῶν χριστιανῶν δι' οὓς οὕτως ἐσηματίσθη τὸ βιβλίον καὶ ἂν ἔβλεπον τὴν εἰς αὐτοὺς ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ συγγράμματος ὡς ἐγώ»³⁸. Ἀναφέρει ἀκόμη ὅτι τοῦ ἦταν εὐκολότερο νὰ δώσει μία κατὰ λέξιν μετάφραση, ποὺ δὲ θὰ μπορούσε ὁμως νὰ γίνεи κατανοητὴ «ἀπὸ πάντη ἀδαεῖς καὶ ἀμυήτους Καππαδόκας, Ποντίους, Νεοκαισαρεῖς, Παφλαγῶνας, Γαλάτας, Λυκαονεῖς, Πισιδίους, Βιθυνίους καὶ Ἰωνας μὲ τὴν ἀπαράλλακτον μετάφρασιν καὶ τὴν τάξιν τοῦ πρωτοτύπου»³⁹. Δικαιώνει τοὺς κριτὲς καὶ ἐπικριτὲς μόνο γιὰ τὴν πρόταση ποὺ προβάλλουν, ὅτι, ἐφόσον δὲν τηροῦνται οἱ μεταφραστικοὶ κανόνες, τὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ ὀνομασθεῖ μετάφραση, ὑποδεικνύει δὲ τὸν προσφορότερο τίτλο: «Βιβλίον ὀρθόδοξον ὀνομαζόμενον ἐκλογὴ καὶ ἐκθεσις τῶν νοημάτων τῆς Ὀρθοδόξου Διδασκα-

νὰ συσχετισθεῖ μὲ τὴν ἀνώνυμη μετάφραση (1835) ποὺ ὁ Κ.Σ. Παπαδόπουλος ἀπέδωσε στὸν Κωνσταντῖνο (Ἐ.ἀ., σ. 435, σημ. 1), ἀντὶ τοῦ Κοραῖ (Δ.Σ. Γκίνης - Β.Γ. Μέξας, σ. 373, ἀρ. 2540). Στὸν πρόλογό του ὁ ἀνώνυμος μεταφραστὴς γράφει ὅτι ἡ μετάφρασή του ἔρχεται «τρίτον εἰς φῶς», μετὰ τὴν πρώτη ἐκδοση τῆς Λειψίας καὶ τὴ δευτέρη τῆς Βιέννης (Ὀρθόδοξος Διδασκαλία... Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1835, σ. 32).

35. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 25. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σ. 285.

36. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 26. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 285-286.

37. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σσ. 27-28, 10-6-1838. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 280-283.

38. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 28, 30-6-1838.

39. Κῶδ. ΓΑΚ 204, σ. 30, 30-6-1838.

κόν· δι' ὃ κατὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐσκεμμένην ἀναθεώρησιν ταύτην τῶν σημειωθέντων καὶ παρ' αὐτοῦ διορθωθέντων, τὸ σύγγραμμα οὕτω διορθωθὲν καὶ μῆτε τῆς κυριολεξίας ἀπομακρυνόμενον, μῆτε τῇ καθ' αὐτὸ ἐννοίᾳ τοῦ συγγραφέως καὶ τῆς ἀπαιτουμένης σαφηνείας εἰς τὴν τῶν λεγομένων εὐκολωτέραν κατάληψιν, κατὰ τὰς κατὰ μέρος ἡμῶν σημειώσεις ἀφιστάμενον, ἡμεῖς μηδεμίαν ὅλως ἐν αὐτῷ μεταβολὴν ποιησάμενοι οὔτε εἰς τὴν καθόλου τοῦ λόγου ὕψην οὔτε εἰς τὴν διάταξιν καθ' ἣν ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἐνέκρινεν ἵνα ἐκθέσῃ τὴν κατηχητικὴν ταύτην διδασκαλίαν εἰς εὐληπτοτέραν, ὥς λέγει, τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων ἐρμηνείαν καὶ τῶν μελλόντων ἀναγινώσκειν ἐκείνων λαῶν πληρεστέραν κατάληψιν, ἐκρίναμεν ἵνα διὰ τοῦ τύπου ἐκδοθῇ... Οὕτω θεωρηθεῖσα, οὐδὲν ἔτι περιέχει οὔτε τοῖς ἱεροῖς δόγμασιν ἐναντίον οὔτε τῆς ἠθικῆς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀσύμφωνον καὶ ἀπᾶλλον οὔτε πολιτικῶς οὐδαμῶς ἀντιβαῖνον. Δι' ὃ καὶ οὐδὲν τὸ κωλύον καὶ διὰ τοῦ τύπου ταύτην ἐκδοθῆναι ὑπὸ ὑπογραφῇν: Ἰερὰ Κατήχησις εἴτουν Ὁρθόδοξος Διδασκαλία τῆς πίστεως ἀπὸ τῆς τοῦ αἰοδίου Πλάτωνος Μόσχας συναθροισθεῖσα καὶ μορφωθείσα καὶ εἰς τὴν τουρκικὴν διάλεκτον μετενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου γέροντος ἁγίου Kaisarías κύρ Παῖσιου εἰς χρῆσιν τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρθοδόξων χριστιανῶν οὐ ἔνεκα καὶ ὑπογραφόμεθα... ὁ Ἰωαννῖναν Ἰωαννίκιος, ὁ π[ρῶν] Μ[εσημβρίας] Σαμουήλ, ὁ Συνάδων Βενιαμίν, Εὐσέβιος ἱεροδιδ., Λεόντιος ἱερομόναχος, Διονύσιος ἱερομόναχος, Ἰωσήφ ἱεροδιδ., Σωφρόνιος ἱεροδ., Γρηγόριος μοναχός»⁴⁴.

Μετὰ τὴν ἐκτύπωση τοῦ βιβλίου, ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ΣΤ' ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴ διάδοσή του σὲ ὅλες τὶς τουρκόφωνες περιφέρειες. Μὲ ἐπιστολὴ του τὸ Νοέμβριο τοῦ 1839 κάλεσε τοὺς μητροπολίτες Ἀμασειας, Πισιδίας, Νεοκαισαρείας καὶ Φιλαδελφείας νὰ φροντίσουν γιὰ τὴ διανομὴ τῆς μεταφράσεως στοὺς χριστιανοὺς τῆς περιφέρειάς τους. Ὁ Παῖσιος ἀπέστειλε σὲ κάθε μία ἀπὸ τὶς περιφέρειες αὐτὲς ὅσα ἀντίτυπα εἶχε ἐγκρίνει ὁ ἴδιος⁴⁵.

Ἀπὸ ὅλη τὴ διαδικασία γιὰ τὴν τελικὴ ἔγκριση τῆς μεταφράσεως τοῦ Παῖσιου ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, πέρα ἀπὸ τὶς ἐπὶ μέρους παρατηρήσεις ἢ καὶ ἀντιρρήσεις ποὺ θὰ εἶχε κανεῖς νὰ προβάλλει γιὰ τὴν ἔπαρκη αὐστηρότητα καὶ σχολαστικότητά με τὴν ὁποία λειτουργοῦσε ἡ Κ.Ε., συνάγεται ἓνα βέβαιο συμπέρασμα. Τὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸ 1836 δὲν ἀσκεῖ μόνο ἔλεγχο αὐστηρὸ στὰ διάφορα μισιοναρικὰ ἔντυπα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἔργα ποὺ ἀπέβλεπαν στὴ στήριξη τῆς ὀρθοδοξίας καὶ μάλιστα συγγραφέων στενὰ σ' αὐτὸ προσκειμένων. Λίγο προγενέστερα, ἡ ἴδια αὐστηρότητα εἶχε ἐπιδειχθεῖ σὲ λογίους ὅπως ὁ Νεόφυτος Δούκας, ὁ Ἰλαρίων καὶ ὁ Κ. Τυπάλδος⁴⁶. Ἡ περίπτω-

44. Κώδ. ΓΑΚ 204, σ. 32.

45. Μαν. Ἰω. Γεδεών, *Κανονικαὶ διατάξεις...* Β', σσ. 332-333.

46. Κ. Μαμώνη, «Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὁ Κοραϊσμός», *Πρακτικά Συνεδρίου «Κοραῖς καὶ Χίος»* (Χίος, 11-15 Μαΐου 1983, τόμος Β'), Ἀθήνα 1985, σσ. 196-197.

ση τοῦ Παΐσιου εἶναι χαρακτηριστική. Ἀνώτερος κληρικός, με δοκιμασμένη ἀφοσίωση στό ποίμνιό του, ἀπό τοὺς πιὸ ἐμπιστοὺς συνεργάτες τοῦ Γρηγορίου ΣΤ΄, ἀντιμετώπισε τὴν αὐστηρότητα τῆς πατριαρχικῆς κριτικῆς στὴν ὁποία ἀναγκάσθηκε νὰ ἀντιτάξει κατὰ κάποιο τρόπο τὴν ἀπολογία του.